

Yevmiye - 12701

2014-11-23 02:18:14 +0200

Yaşamaktan daha manalı bir şeyler söyle bana.

İşe otobüsle gitmeyi seviyorum. Kitap *dinlemek* araba sürerken kitap dinlemekten daha kolay. Saatini ayarlayınca oturma imkanı da oluyor. Yavaş ama ders videosu seyrederek, kitap dinleyerek, insanları ve yolu seyrederek gitmek daha iyi. Şoför veya *otonomobil* buluncaya kadar böyle.

Bugün sabah namaza giderken Alan Watts'ın *Tao of Philosophy*'sini dinlemeye başladım. Sabah namazına giderken dinlemek için biraz tuhaf bir kitap olduğunu kabul ediyorum ama sırada o varmış. Ben bu ve benzeri adamların ne dediğini o kadar çok dinledim ki *aydınlanma* edebiyatından sıkıldım. Buna benzeyen İslamî motifli sözleri de sıkıcı buluyorum. Krishnamurti'nin *Theosophy (tasavvuf)* Cemiyetini dağıtması gibi, *hadi herkes işine gücüne, yallah* diyesim geliyor.

Bu dinlediklerimin özetini çıkarıp, paylaşırsam, biraz İbn Arabî lügatinden müteakabil kavramları bulup buluştursam, sonra sağda solda ilanlarını gördüğüm *Tasavvuf ve Mutluluk Derneği* gibi de bir dernek kursam mesela... *Şeyhim* diye dolananlardan daha iyi şeyhlik yapacağımı düşünüyorum. Gülmemi tutarsam yaparım yani. En zor kısmı o.

Bizdeki çoraklığın farkına Doğu dinleri edebiyatını dinlerken varıyorum. Türkçe'nin ifade gücünün sınırlarını yabancı dilleri okurken tanıdığımız gibi, düşünce *mihraklarımızın* plak gibi aynı lafları ürettiğini de bu zevatı dinlerken anlıyorsunuz.

Hatibin veya vaizin düşünce adamı olması gerekir, *sözün ücretini* ödemiş, çilesini çekmiş olması gerekir. Ancak bizde konuşanlar çileden, çiledarlar konuşmaktan uzak.

Maksat halk avcılığı olunca, maksat noktayı değil, çevresinden çer çöpün sayesinde milleti avlamak olunca, sözün ücretini ödeyen değil, ezberden

konuşan, hiç okumadığı isimleri ve ne dediğinden bihaber olduğu ifadekarları sayanı *hocaefendi* tanıyoruz. Bize de bu hocaefendilere tapanlarla uğraşmak kalıyor.

/Hocafendilerinin/ afakı sarmış cehaletini anlamak için yarım saat dinlemek yeter ama bir de delil istiyorlar. Hayatı boyunca tabağındaki çamurdan başkasını yememiş ve onun tadının kötü olduğunu isbata çağırıyor. *Çamur yemeye devam et.*

/Hepimizin içinde kendini unutmuş bir tanrı var/ diye başlayınca, devamında ne söylersen söyle gider. Her hikayeyi yazabilirsin böyle. İyilik de, kötülük de, yalan da, gerçek de aynı *tanrılık* kabına girer ve karışır. Hepsi bir nasılsa.

İnsanın hikaye anlatmaktaki becerisi, tüm *gerçeklerin* üstünü örtmeye yarıyor. *Önünde duranın farkındayken düşünmezsin* diyordu Watts bugün. Algıladığının farkındaysan düşünmezsin. Düşünce ise, bir hikayeden ibaret. Kendi kendine anlattığın bir hikaye. Gözünün önündekini görmeyi engelleyen bir hikaye. Bu yazılar da hikaye.